

För 15 år sedan kom den indianske shamanen Manitonkwat till min gård ute på landet. Då hände något med mig. Jag hade bott där sedan slutet av 70-talet, tillsammans med min familj, mina får och hästar. Någonstans inom mig kände jag mig fången i mitt liv, i mig själv.

Jag visste nog inte på vilket sätt eller varför. Men känslan fanns där. När jag mötte Indianen förstod jag plötsligt. Det var Shamanens väg jag skulle gå. Det var så jag ville leva mitt liv.

Mitt val fick mig att lämna Hälsingland. Jag träffade en Kvinna som trodde på samma saker som jag. Så flyttade jag till Malmö, från de djupa skogarna och den enorma tystnaden flyttade jag in i en liten lägenhet på Möllevångstorget ovanför puben Wienerwald,

Det var en kulturchock för mig. Sten och betong så långt ögat nådde. Det var som en öken. Idag inser jag vilken tillåtande plats Möllevången är. När jag ser människor gå omkring här möter jag verkligen mångfalden med alla kulturer som människor kommer med.

För mig är en Shaman en människa som kan hela sig själv och som därigenom också kan hela andra. Det handlar om att jag tar hand om mig själv, att jag utvecklar mina gåvor och blir bra på det. Det handlar om att älska människor och att vara ett redskap för dem som behöver hjälp.

Jag använder ofta verktyg som försätter mig i en inre resa. I Trummresan är det rytmiska ljudet från trumman som hjälper mig att resa till andra världar. Ett annat verktyg är Svetthyddan. Vi bygger den tillsammans, formar den likt en kupol. Det är en träställning övertäckt med allt vi har av filter, mattor, och sovsäckar. Vi gör upp eld och bär tillsammans in runda heta stena in i hyddan. Jag slår på vatten och strör Salvia på stenarna och en väldoftande, het ånga omger våra nakna kroppar. Det är ett verkligt reningsbad.

Som i alla verksamheter finns det olika syn på vilka regler som gäller. Hur ceremonier ska gå till. Själv känner jag mig besläktad med min Norske vän Ailo, som är same och Shaman. Han tar risken att vara respektlös.

Jag följer mitt hjärta och utmanar det som jag upplever som svårt. Då tar jag risker. Det är Shamanens väg för att komma vidare. Shamanen är en Nomad i sitt själsliv. Samtidigt behöver jag människor omkring mig som knuffar på mig när jag sitter fast. Min vän Ailo sa till mig: ”du har det hele inom dig”. På Teaterskolan i Köpenhamn hos Barbara fick jag upptäcka att jag måste ta det fulla ansvaret för mitt liv och kan därför skapa det jag önskar.

Naturen har alltid varit viktig för mig. I min barndom fick jag ofta resa ut på landet om somrarna. Jag sprang i skogen och klättrade i träden. Min nakna hud mot stammens skrovlighet. Gyttn mellan tårna i de mörka skogssjöarna. Det var en symbios mellan mig och naturen. Därför återvänder jag ofta till naturen för att hämta kraft och ro. Varje sommar åker jag till Nordnorge för att ge mig ut i fjällvärlden med min Norske Shaman.

Vi är flera Shamaner som vandrar långt ut på fjället. Vi går vidare ut i ensamheten och slår läger i flera dagar. Jag har väldigt lite mat med mig. Det är bara jag och naturen och den oändliga horisonten inför mina ögon. Järvar och vargar smyger omkring och jag förundras över deras skönhet. Där i stillheten kommer först alla tankar på en gång. Sedan när det börjar mörkna, smyger sig räslorna på mig. Sedan vill jag bara stanna kvar.

För mig handlar det om att hitta jämvikten mellan det fysiska och det psykiska. Jag utövar yoga och meditation och jag älskar att dansa. Tidiga morgnar är jag vid Pildammarna, strax innan solen går upp. Jag sjunger och jojkar till trummans rytm. Jag reser med trumman i sinnevärlden.

Att vara Shaman handlar om modet att vara i min essens. Det upplever jag att jag är i mitt arbete på Holma skolan. Här arbetar jag som konstnär och tar emot barn med ursprung från hela världen till min ateljé. Här får dom rita, måla, vara kreativa och skapa med material vi tar ifrån naturen. Min Ateljé liknar inte dom andra klassrummen. Tillsammans skapar vi energier med stilla musik i bakgrunden.

Det är en stor gåva att få umgås med barnen vars hjärtan är öppna. Om barnen har svårt att komma till ro hos mig får de komma in vid ett annat tillfälle. Jag vill att de respekterar mig, sina kamrater och det vi skapar tillsammans. Jag upplever att här inne får det vila och vara trygga. De blir kärleksfulla människor.

Om jag inte vore Shaman tror jag att jag varit en stängd människa. Jag hade varit rädd för att leva i nuet. Det handlar om att stå för den jag är och att göra min inre resa.

Skrevet av Thomas Ingre "Själens krigare"

Fra boken "Bortalaget. Berättelser från Malmö"

ISBN: 978-91-633-0673-0

Teatern.nu 2007.

ingrethomas@hotmail.com